

Stanowisko Rady ds. Gazu przy Konfederacji Lewiatan

wobec projektu Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy

(projekt z 13 marca 2015 roku, wersja 1.4)

I. Z zadowoleniem przyjmujemy działania Ministerstwa Gospodarki zmierzające do zmiany *Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy*. Przedstawiony do konsultacji projekt nowego rozporządzenia likwiduje bowiem jedną z najważniejszych barier administracyjnych napotykaną przez przedsiębiorstwa energetyczne importujące gaz ziemny.

Za rozwiązania, które ułatwią prowadzenie importu gazu ziemnego uznać należy w szczególności wymienione poniżej zmiany:

- a) Zdefiniowanie źródła importu gazu ziemnego jako przedsiębiorstwa, od którego importer pozyskuje gaz. Rozwiązanie takie kończy wątpliwości interpretacyjne dotyczące kraju pochodzenia sprowadzanego gazu. Wyłącza także spod rygorów rozporządzenia gaz kupowany w ramach rewersu na Gazociągu Jamalskim.
- b) Odniesienie wielkości gazu importowanego z jednego źródła do wielkości sprzedaży na terytorium Polski. Rozwiązanie takie umożliwia dywersyfikację importowanego gazu gazem z Unii Europejskiej, krajów EFTA – stron o Europejskim obszarze Gospodarczym, a także gazem zakupionym na terytorium Polski.
- c) Gaz kupowany od kilku podmiotów należących do jednej grupy kapitałowej traktowany jest jak gaz kupowany z jednego źródła, co zapobiega możliwości sztucznego obchodzenia obowiązku.
- d) Możliwość łącznego obliczenia udziału gazu importowanego z jednego źródła łącznie dla więcej niż jednego przedsiębiorstwa (np. PGNiG S.A. i PGNiG Obrót Detaliczny Sp. z o.o.) po uprzednim zgłoszeniu tego zamiaru do Prezesa URE.
- e) Objęcie przepisami rozporządzenia postępowań wszczętych przed jego wejściem w życie. Spowoduje to, iż problemy wynikające z niejednoznaczności i nieaktualności przepisów dotychczasowego *Rozporządzenia w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy* nie będą mieć negatywnego wpływu na przedsiębiorstwa, które w minionym okresie (przed wejściem w życie rozporządzenia) dokonały importu gazu z zagranicy.

W związku z powyższym, pragniemy zdecydowanie poprzeć zmiany wprowadzone w przedstawionym do konsultacji projekcie rozporządzenia. Uważamy, iż jest ono znacznie lepsze od obowiązującego obecnie rozporządzenia, które przyjęte 15 lat temu, nie odpowiada dzisiejszej sytuacji geopolitycznej i ekonomicznej Polski w zakresie możliwości pozyskania paliwa gazowego. Liczymy na szybkie przyjęcie nowego rozporządzenia przez Radę Ministrów i jego wejście w życie.

Jednocześnie pragniemy zgłosić poniższe **uwagi szczegółowe** do proponowanej treści rozporządzenia, w naszej ocenie niezbędne dla wyeliminowania możliwych niejasności w stosowaniu Rozporządzenia.

Postulujemy uzupełnienie Rozporządzenia o następujące zapisy:

1. **Wskazanie wprost w treści rozporządzenia, a nie poprzez konieczność wykładni definicji importu i źródła wyłączenia przywozu gazu do Polski** realizowanego poprzez instytucję rewersu wirtualnego na SGT JAMAŁ (na zasadach ciągłych i przerywanych) spod reżimu rozporządzenia dywersyfikacyjnego uznając je za nabycie wewnątrzwspólnotowe,
2. **Doprecyzowanie zasad wspólnego rozliczania obowiązku dywersyfikacyjnego** przez przedsiębiorstwa energetyczne poprzez uzupełnienie jego treści o następujące zagadnienia
  - a. określenie czy zgłaszają taki sposób rozliczenia wszyscy zainteresowani przedsiębiorcy energetyczni osobno czy łącznie na podstawie wewnętrznych porozumień
  - b. określenie jakie informacje powinny zostać zawarte w takim zgłoszeniu
  - c. wskazanie co jest formalnie podstawą do wspólnego rozliczenia obowiązku cywilnoprawnego (np. umowa cywilnoprawna pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi?),
  - d. wskazanie jak będzie prowadzone takie postępowanie dla grupy przedsiębiorców?
  - e. określenie zasad wymierzenia sankcji za grupowe nie zrealizowanie tego obowiązku w kontekście rzeczywistej odpowiedzialności danego przedsiębiorstwa za niezrealizowanie tego obowiązku przez całą grupę przedsiębiorstw ?
3. **Wprowadzenie w rozporządzeniu rozwiązań ograniczających uznaniowość Prezesa URE** w zakresie:
  - a. terminów, w których Prezes URE weryfikuje wypełnienie tego obowiązku w każdym roku kalendarzowym,
  - b. obowiązku informowania przedsiębiorstw energetycznych o zrealizowaniu tego obowiązku w drodze stosowanego zawiadomienia (zaświadczenia);
4. **Ograniczenie obowiązku dywersyfikacji do importu netto**

Przy określeniu obowiązku przedsiębiorstw energetycznych w zakresie dywersyfikacji dostaw **uwzględniany powinien być import netto** (import po odliczeniu gazu sprzedawanego w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej i eksportu). **Nie ma uzasadnienia dla tworzenia obowiązku w zakresie dywersyfikacji dostaw gazu do kraju wobec gazu ziemnego, który nie jest zużywany na terytorium RP.** Obrót gazem ziemnym z zagranicą polegający na dostawie wewnątrzwspólnotowej lub eksporcie nie wpływa *de facto* na poziom zdwywersyfikowania dostaw gazu do kraju, gdyż gaz ten nie jest wykorzystywany do pokrycia krajowej konsumpcji.

W związku z zaproponowaną zmianą konieczne jest również dokonanie modyfikacji pojęcia „źródło”, tak by istniała możliwość powiązania importu od konkretnego przedsiębiorstwa z dostawą wewnątrzwspólnotową lub eksportem podlegającym odliczeniu. Wysokie wymogi w zakresie dywersyfikacji wskazane w projekcie (59% w latach 2015-2018 oraz 49% w latach 2019-2025) wskazują na to, że **projektodawcy chodzi o ograniczenie udziału procentowego głównego źródła w imporcie**. Brak jest również uzasadnienia dla twierdzenia, że przymusowej dywersyfikacji powinny podlegać kontrakty, które dywersyfikacji służą.

Zmiana brzmienia § 1 pkt 1:

„1) import – import gazu w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, z wyłączeniem importu gazu z państw EFTA- stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym po odliczeniu gazu sprzedawanego przez przedsiębiorstwo energetyczne w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej lub eksportu”

Zmiana brzmienia § 1 pkt 2:

„2) źródło - przedsiębiorstwo, od którego przedsiębiorstwo energetyczne pozyskało największą ilość gazu w celu importu.”

5. Brak spójności pojęciowej z ustawą – Prawo energetyczne; niejasny sposób obliczania całkowitej ilości gazu sprzedawanego

Zgodnie z art. 3 pkt 6a ustawy – Prawo energetyczne sprzedażą jest bezpośrednia sprzedaż paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich wytwarzaniem lub odsprzedaż tych paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich obrotem. W zakresie objętym rozporządzeniem jako aktem wykonawczym do ustawy – Prawo energetyczne przedmiotem sprzedaży uwzględnianym dla potrzeb przedmiotowego aktu prawnego powinny być paliwa gazowe, tj. gaz wysokometanowy lub zaazotowany, w tym skroplony gaz ziemny, propan-butan lub inne rodzaje gazu palnego, dostarczane za pomocą sieci gazowej, także biogaz rolniczy, niezależnie od ich przeznaczenia (art. 3 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne). Zauważyć należy, że ustawa – Prawo energetyczne jako akt prawny, w którym wprowadzono delegację do wydania rozporządzenia, ma zastosowanie konkretnie do paliw gazowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 projektu podstawą do wyliczenia maksymalnego udziału gazu importowanego jest całkowita wielkość gazu sprzedawanego przez przedsiębiorstwo energetyczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w danym roku. Jest to sformułowanie nieprecyzyjne, nieznane ustawie – Prawo energetyczne. Z projektowanego sformułowania przykładowo trudno jest wywnioskować czy podstawą do wyliczenia obowiązku jest tylko sprzedaż gazu wysokometanowego, czy również gazu zaazotowanego. W ostatnim przypadku projektowany system powinien uwzględnić również sposób przeliczania wolumenu ze względu na inną kaloryczność gazu wysokometanowego i zaazotowanego (np. w sposób określony w art. 5b¹ ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne). **Zasadne jest przy tym przyjęcie, że przy obliczaniu wielkości sprzedaży uwzględnia się sprzedaż zarówno gazu wysokometanowego, jak i gazu zaazotowanego.**

6. Zmiana przepisów przejściowych

Zmiana brzmienia § 3:

„§ 3. Po dniu wejścia w życie rozporządzenia, nie wszczyna się postępowań na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy (Dz. U. Nr 95, poz. 1042), a wszczęte umarza.”

Uzasadnienie:

Propozycja zmiany brzmienia projektowanego przepisu przejściowego stanowi konsekwencję negatywnej oceny obecnie obowiązującego rozporządzenia przez samego projektodawcę. Opublikowane na stronach Rządowego Centrum Legislacji uzasadnienie do projektu rozporządzenia jednoznacznie wskazuje na jego wadliwość systemową (nieadekwatność do stanu rozwoju rynku gazu ziemnego; negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne; praktyczny brak możliwości wypełnienia obowiązku; niezgodność z prawem Unii Europejskiej) oraz szereg problemów interpretacyjnych

(w odniesieniu do pojęć „importu” oraz „kraj pochodzenia”). Identyfikacja tych problemów przez podmiot inicjujący prace legislacyjne wskazuje na daleko idące wady Obowiązującego Rozporządzenia. W szczególności dotyczy to użytych w Obowiązującym Rozporządzeniu pojęć, których interpretacja przez Prezesa URE (organ właściwy w zakresie badania realizacji obowiązku dywersyfikacji dostaw gazu), zdaniem wnioskodawcy, „nie jest jednoznacznie poparta przepisami prawa”. Tak daleko idąca wadliwość legislacyjna oraz powszechnie zauważana błędna praktyka stosowania prawa bezwzględnie uzasadnia niewszczywanie nowych postępowań w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenia Obowiązującego Rozporządzenia oraz umorzenie postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia. Brak jest jakiegokolwiek aksjologicznego oraz prakseologicznego uzasadnienia dla prowadzenia postępowań administracyjnych w przedmiocie nałożenia kar pieniężnych na podstawie aktu prawnego uznanego za wadliwy przez samego projektodawcę.

II. Popierając zmiany w konsultowanym rozporządzeniu, pragniemy jednak zauważyć, iż choć ułatwiają one funkcjonowanie przedsiębiorstwom podlegającym jego wymogom, to nie dotyczą istoty problemu, to jest zasadności istnienia obowiązku dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego z zagranicy. Naszym zdaniem, w dniu dzisiejszym nie ma już realnej potrzeby utrzymywania obowiązku dywersyfikacyjnego, co więcej jego pozostawienie może mieć negatywne konsekwencje dla dalszego rozwoju polskiego rynku gazu, chociażby w kontekście planowanego uruchomienia terminalu LNG w Świnoujściu.

W związku z powyższym postulujemy rozpoczęcie przez Ministerstwo Gospodarki prac nad nowelizacją Ustawy Prawo energetyczne zmierzającą do usunięcia z niej Art. 32 ust. 2 i 3, a tym samym likwidującą obowiązek dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego.

Za zniesieniem tego obowiązku przemawiają przedstawione poniżej argumenty.

1. Obecny stan rozwoju polskiego systemu gazowego

Obowiązek dywersyfikacji dostaw gazu został wprowadzony do *Ustawy Prawo energetyczne* w 2000 r. W tym samym roku zostało wydane *Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 października 2000 r. w sprawie minimalnego poziomu dywersyfikacji dostaw gazu z zagranicy* (Dz. U. Nr 95, poz. 1042). Od tego czasu zależność polskiego systemu gazowego od dostaw gazu z kierunku wschodniego znacznie się zmniejszyła. W 2000 r. jedynym połączeniem systemowym, którym można było przestać znaczące ilości gazu do Polski z kierunku innego niż wschodni był punkt w Lasowie o przepustowości 0,5 mld m³/rocznie. Obecnie przepustowość tego punktu wynosi 1,5 mld m³ rocznie, dodatkowo do dyspozycji pozostaje interkonektor w Cieszyńcu o przepustowości 0,5 mld m³ rocznie. Natomiast przez rewers w punkcie Mallnow możliwe jest sprowadzanie na zasadach ciągłych aż 5,5 mld m³ gazu rocznie. Do roku 2023 planowane jest wybudowanie jeszcze dodatkowych połączeń z Czechami (6,5 mld m³ rocznie), Słowacją (5,7 mld m³ rocznie) i Litwą (2,4 mld – 4,1 mld m³ rocznie). W najbliższym czasie przewidywane jest oddanie do użytku terminala LNG w Świnoujściu (przepustowość 5 mld m³ rocznie z możliwością zwiększenia do 7,5 mld m³). Znaczny przyrost widoczny jest również w zakresie pojemności magazynowych. W 2000 r. polskie magazyny gazu mieściły 1,1 mld m³ gazu ziemnego, obecnie ich pojemność wynosi 2,5 mld m³ rocznie. Zapowiadana jest ich dalsza rozbudowa o kolejne 0,7 mld m³. Efekty zwiększenia zdolności przesyłowych na połączeniach międzysystemowych oraz pojemności magazynowych widoczne były w praktyce w ciągu ostatniego pół roku. Pomimo ograniczenia dostaw przez Gazprom (sięgających nawet 46% zamawianych ilości dobowych) wszyscy odbiorcy końcowi gazu w Polsce otrzymali zamówione wolumeny paliwa. Spadek dostaw z kierunku wschodniego został uzupełniony zwiększeniem dostaw

realizowanych w ramach transakcji wewnątrzwspólnotowych z kierunku zachodniego i południowego, wydobyciem krajowymi i poborem gazu z magazynów.

2. Liberalizacja polskiego rynku gazu ziemnego

Obecnie w Polsce ma miejsce proces liberalizacji rynku gazu ziemnego, który którego pełna realizacja sam z siebie doprowadzi do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego kraju. Wolny rynek jest bowiem mechanizmem równoważenia popytu z podażą, który zawsze dąży do osiągnięcia stanu równowagi rynkowej. poprzez zmiany cen, zapotrzebowania zgłaszanego przez odbiorców i dodatkowe ilości gazu oferowane na rynku przez rozmaite podmioty, w tym odbiorców. W warunkach regulacji cen mechanizm rynkowy nie działa, gdyż nie ma istniejących bodźców bodźce oddziałujących na stronę popytową czy podażową. W sytuacji obowiązywania taryf, odbiorcy gazu, niezależnie od stopnia jego dostępności w systemie gazowym, mają zagwarantowaną stałą cenę odbieranego paliwa. W żaden sposób nie są więc oni zachęcani do zmniejszania swojego zapotrzebowania, nie ma również żadnego impulsu do pojawienia się nowych oferentów gazu w przypadku wzrostu popytu. Na uwolnionym rynku gazu ograniczona podaź paliwa spowodowałaby wzrost jego ceny, tym samym nakłaniałaby odbiorców do ograniczenia zużycia. W momencie gdy wzrost cen gazu przekroczy pewien poziom, odbiorcom przemysłowym bardziej opłacało by się sprzedać zamówiony gaz niż wykorzystywać go w procesie produkcyjnym. Tym samym z odbiorców staną się de facto sprzedawcami. Pełna liberalizacja rynku obrotu i sprzedaży gazu w Polsce w połączeniu ze znacznym zwiększeniem możliwości importu gazu do Polski – i jego eksportu z Polski (!) – przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego Polski i odbiorców na terenie kraju. Opisany scenariusz doprowadzi do przywrócenia równowagi na rynku gazu. Oczywiście jego zaistnienie możliwe jest jedynie w przypadku znaczącego stopnia liberalizacji rynku. Dlatego też najlepszą odpowiedzią na zagrożenie znaczące zwiększenie bezpieczeństwa dostaw gazu do odbiorców w Polsce powinna być szybka liberalizacja rynku a nie tworzenie sztucznych przepisów administracyjnych dyktujących spółkom obrotu z jakich kierunków powinny kupować gaz.

Przekonanie, iż liberalizacja rynku gazu jest najlepszym sposobem zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego leży u podstaw tworzenia wspólnego rynku gazu ziemnego w Unii Europejskiej. Trzeba tutaj wskazać, iż Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE dzieli środki zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu na rynkowe i nierynkowe, przy czym w jego treści wielokrotnie podkreślone jest, iż środki nierynkowe powinny być wykorzystywane dopiero w momencie, gdy rynkowe środki zapewnienia bezpieczeństwa okażą się nieskuteczne. Obowiązek dywersyfikacji szczególnie kłóci się z tą zasadą, gdyż został ustanowiony na bardzo wczesnym etapie eliminacji zagrożenia. Jest to bowiem środek zapobiegający potencjalnemu zagrożeniu a nie środek stosowany w momencie zaistnienia sytuacji nadzwyczajnej. Stosowanie rozwiązań nierynkowych już na etapie zapobiegania zagrożeniu winno być ograniczone do niezbędnego minimum.

W 2000 r. roku kiedy wprowadzano obowiązek dywersyfikacyjny rynek gazu w Polsce właściwie nie istniał, dlatego też krajowy system zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu zbudowano w oparciu o środki nierynkowe. W miarę rozwoju rynku i jego postępującej liberalizacji ewoluować winien także system zabezpieczenia bezpieczeństwa dostaw gazu. System ten powinien być oparty o środki o charakterze rynkowym, gdyż tylko one nie zakłócają konkurencji umożliwiając sprawne funkcjonowanie rynku gazu ziemnego na poziomie poszczególnych krajów członkowskich jak i całej Unii Europejskiej.

Dodatkowo zauważyć należy także, iż przy podejmowaniu decyzji o zwolnieniu przedsiębiorstwa energetycznego z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia Prezes URE musi brać pod uwagę między innymi następujące przesłanki: liczba uczestników rynku, istnienie barier dostępu do rynku czy równoprawne traktowanie uczestników rynku (Art. 49 ust. 3 Ustawy Prawo energetyczne). Jeżeli proces liberalizacji rynku będzie, tak jak dotychczas, postępował w oparciu o indywidualne decyzje Prezesa URE, obowiązek dywersyfikacji, w sposób oczywisty naruszający zasady wolnej konkurencji, może być przeszkodą formalną stojącą na drodze do uwolnienia rynku.

3. Względy ekonomiczne

Dalsze utrzymywanie obowiązku dywersyfikacyjnego spowoduje, iż przedsiębiorstwa, które znajdują możliwość sprowadzania gazu spoza Unii Europejskiej i krajów EFTA – stron o Europejskim obszarze Gospodarczym, będą mogły nabywać z tego źródła jedynie około połowy wolumenu gazu przeznaczonego do obrotu. Drugą połowę gazu będą musiały nabywać z innych źródeł, może okazać się, że po wyższych cenach. W rezultacie w momencie gdy ceny gazu spoza Unii Europejskiej i krajów EFTA – stron o Europejskim obszarze Gospodarczym będą niższe, dostęp najtańszego gazu do polskiego rynku będzie ograniczony. Będzie to miało negatywny wpływ na poziom cen gazu w kraju, a także na poziom rozwoju konkurencji na polskim rynku.

Preferencyjne traktowanie gazu sprowadzanego z Unii Europejskiej i krajów EFTA – stron o Europejskim obszarze Gospodarczym w stosunku do gazu sprowadzanego poprzez terminal LNG z innych regionów świata może spowodować, iż terminal LNG w Świnoujściu ten nie będzie w pełni wykorzystany. Każdy potencjalny podmiot, który zamierzałby zaimportować gaz poprzez terminal LNG byłby zmuszony do dywersyfikowania swojego importu za pomocą innych transakcji importowych. W konsekwencji możliwości korzystania z terminalu LNG byłyby ograniczone do 59% całości importu podmiotu. Koszty Potencjalnym skutkiem może być sytuacja, gdy koszty funkcjonowania gazoportu (w tym amortyzacji) będą rozkładać się na mniejszy wolumen gazu sprowadzanego za jego pośrednictwem, powodując ogólny wzrost ceny gazu na polskim rynku.

Wydobycie gazu w krajach Unii Europejskiej ma tendencję spadkową. Coraz większa część gazu sprzedawanego w krajach członkowskich pochodzi z importu. Może się więc okazać, iż gaz kupowany w krajach Unii Europejskiej fizycznie pochodzi od tego samego podmiotu, który dostarcza gaz do terminala LNG w Świnoujściu. Obowiązek dywersyfikacji będzie natomiast zmuszał polskie przedsiębiorstwa obrotu do zakupywania tego gazu w innych krajach członkowskich, za pośrednictwem zagranicznych pośredników. Tym samym część zysków z importu gazu pozostanie poza granicami kraju.

Obowiązek dywersyfikacji ograniczy także możliwość działania podmiotów, które samodzielnie chciałyby zakupić gaz od podmiotów spoza Unii Europejskiej i krajów EFTA – stron o Europejskim obszarze Gospodarczym i następnie przesłać gaz do polski za pośrednictwem europejskiego systemu przesyłowego. Także one mogą być zmuszone do korzystania z zagranicznych pośredników do przeprowadzenia takiej transakcji.

4. Zmieniający się charakter polskiego systemu przesyłowego

Rozwój połączeń transgranicznych oraz postępująca liberalizacja rynku prowadzi do zmiany charakteru polskiego systemu przesyłowego. W miejsce systemu dostarczającego gaz do odbiorców tworzony jest przez państwo polskie wewnątrzwspólnotowy – i międzysystemowy, łączący Unię Europejską z krajami

sąsiednimi - system przesyłu gazu. Taki rozwój polskiego systemu przesyłowego wraz z całkowitą liberalizacją rynku gazu w Polsce doprowadzi do sytuacji, w której możliwości przesyłu gazu do Polski z wielu kierunków w połączeniu w możliwością zmiany sprzedawcy gazu w ciągu 21 dni zapewnią, w naszej ocenie bardzo wysoki poziom bezpieczeństwa dostaw.

***Konfederacja Lewiatan, 2 kwietnia 2015 r.
KL/207/72/845/DK/2015***

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

